

H. Spies-Pieterse

Reinies kerstfeest

„Dag meester! Prettige vakantie!”

„Dag jongens! Prettige vakantie!”

Meester De Wit legt zijn hand op Reinies schouder.

„Wil jij even op me wachten?”

Verwonderd gaat Reinie de gang weer in. Wat zou er zijn? Maar daar komt de meester al weer terug.

„Reinie, kom jij vrijdag bij ons Kerstfeest vieren?”

„O, meester!” Reinie krijgt er een kleur van. „Als het mag . . .” zegt ze zachtjes.

„Tante Willie heeft het zelf gevraagd. En ik bel juffrouw Annie wel op. Goed?”

„Gráág, meester!”

„Afgesproken dan. Ik haal je na kerktijd op met de auto. Goed? Dàg Reinie, een plezierige vakantie.”

„Ook een plezierige vakantie, meester. Enne . . . wel bedankt!”

Reinie holt de school uit. Als juffrouw Annie het nou maar goed vindt! Maar als meester het nou zelf vraagt . . . Wat een feestelijk begin van de vakantie! Tante Willie is zo lief en hartelijk; en ze hebben een tweeling, zulke leuke hummels . . . Reinie is wel vaker bij meester De Wit thuis geweest, op woensdagmiddagen. En nu met Kerstfeest!

Reinie huppelt van plezier. Gauw aan Klaartje vertellen! ‘Die zal het ook fijn vinden voor me’, denkt Reinie.

Klaartje is een echte vriendin. Ze is nooit jaloers als een ander wat leuks heeft. En Klaartje heeft zelf niet zo vaak iets leuks. Dat komt door haar benen. Ze kan nooit ver lopen, en ze is altijd gauw moe. Vroeger niet, zegt ze. Maar sinds dat auto-ongeluk, waarbij ze haar vader en moeder verloren heeft, kan ze niet meer zo spelen en rennen. Er is iets beschadigd in haar rug, zegt juffrouw Annie. En nu is ze al een half jaar bij Reinie en de anderen in ‘t Nest’. Met z’n twintigen wonen ze daar bij juffrouw Annie en nog meer andere ‘juffen’. Leuk, hoor. Je kan reuze plezier hebben, met zoveel jongens en meisjes.

Zo, daar is het huis al. Reinie duwt de grote deur open, jas op de kapstok, en gauw naar Klaartje!

Woensdagmorgen. De dokter is geweest. Ze is altijd reuze aardig en vrolijk; iedereen houdt van haar, en ze komt dikwijls in ‘t Nest’.

Als Reinie door de gang loopt met de bekertjes chocolade, is de dokter net klaar om naar haar auto te gaan. Juffrouw Annie laat haar uit, en Reinie hoort juffrouw Annie zeggen: „Dat zal Klaartje fijn vinden! Ik ga het haar meteen vertellen. Bedankt, dokter!”

Dan valt de voordeur dicht.

Wat zou dat zijn? Zou Klaartje ook iets leuks hebben in deze vakantie? Reinie zet het blad met de bekertjes gauw in de grote keuken, en rent terug naar de speelkamer. Net achter juffrouw Annie wipt ze naar binnen. En ja hoor! Die twee gaan in een hoekje samen smoezen, en Klaartje krijgt een kleur van plezier. Wat zou er toch zijn?

Reinie wipt op en neer van spanning. En als juffrouw Annie weer naar de deur

gaat, met aan elke arm een stuk of wat kinderen, loopt ze gauw naar Klaartje toe.

„Wat is het, Klaartje?”

Klaartjes ogen schitteren. „Ik mag met Kerstfeest naar dokter Van Houte! De hele dag! Dokter komt me halen met haar auto!”

Klaartje slaat haar armen om Reinies nek, en hangt zo met haar benen te spartelen van plezier.

Reinie is zo'n sterke beer! Klaartje is een stuk kleiner en magerder. Ze zit op school een klas lager dan Reinie, en ze wordt altijd door een van de juffen achter op de fiets gebracht en gehaald.

Reinie draait in het rond, met Klaartje om haar hals, en ze zijn allebei zo blij als het maar kan. Wat een feest! Wat een heerlijk Kerstfeest wordt dat!

En zo wordt het donderdagavond.

De kerstboom staat in de grote speelkamer, en morgenochtend zullen de kaarsjes branden. Alle kinderen kijken zo nu en dan even op van hun boek, naar die prachtige boom.

Daar gaat de deur open, en juffrouw Annie komt binnen.

Ze kijkt niet blij. Ze gaat naar Klaartje, en zegt:

„Kom eens even mee, Klaartje.” Dan gaan ze samen de kamer uit.

Reinie denkt: „Zou er wat zijn?”

Klaartje doet eigenlijk nooit iets, waar ze straf voor krijgt. Ze is altijd hartelijk, en gereed om iedereen te helpen. En juffrouw Annie keek zo . . . zo . . . een beetje medelijdend eigenlijk.

Reinie kan niet meer lezen. Ze gaat naar de gang, net alsof ze wat water wil drinken. Wat duurt het lang! Maar eindelijk gaat de deur van juffrouw Annies kamer open, en komen ze samen de gang in. Reinie schrikt. Klaartje heeft gehuild!

Juffrouw Annie ziet Reinie staan.

„Reinie,” zegt ze, en ze brengt Klaartje bij haar vriendinnetje. „Dokter Van Houte heeft een aanrijding gehad met haar auto. Ze ligt in het ziekenhuis.”

„Oòh!” Reinie schrikt. Die arme dokter!

„Is 't erg?” vraagt ze met een klein stemmetje.

„Een hersenschudding.” Juffrouw Annie praat tegen Reinie alsof ze al groot is. Reinie merkt het wel, en ineens denkt ze: „En Klaartje . . .” Klaartje zou immers morgen heel de dag bij dokter Van Houte zijn? Hoe moet dat nou? Verschrikt kijkt ze juffrouw Annie aan.

„En Klaartje . . .” zegt ze.

Juffrouw Annie slaat haar armen om de twee vriendinnetjes heen.

„'t Is èrg naar voor Klaartje,” zegt ze. „En ik zou zo gauw niet wat anders weten . . .”

Dan geeft ze Reinies schouder een extra drukje. „Troost jij haar een beetje, Reinie?”

Wat is dat moeilijk! Klaartje wil niet huilen, maar de tranen zitten vlak achter haar ogen. Reinie doet echt haar best, maar als ze al een poos in bed liggen, hoort ze Klaartje nog telkens haar neus snuiten. Klaartje huilt.

„Geen wonder,” denkt Reinie. „Ze heeft tòch al haast nooit wat. Wat kan ik toch voor haar doen? Ik ga fijn naar meester De Wit, en zij moet hier blijven . . . Nou ja, hier is het óók fijn met Kerstfeest, maar ze was zó blij dat ze naar dokter Van Houte zou gaan . . .”

Want dat is heel wat anders natuurlijk. Daar ben je alleen, en niet met z'n twinti-

gen . . . En waar zou Klaartje heen kunnen . . . Ze zou fijn opgehaald worden met de auto . . . ‚Net als ik,‘ denkt Reinie.

En ineens weet ze iets. Maar dat is helemaal niet prettig. Dat is náár. En ze probeert gauw er niet meer aan te denken.

‘Als Kláártje nu eens . . .’ Nee, dat hoeft niet. O nee, dat hoeft helemáál niet!

Hóór, Klaartje ligt weer te snuffelen in haar zakdoek. Die arme lieve Klaar . . .

‘Als ik nou eens vroeg . . .’ Nee, maar dat hoeft ècht niet, hoor! Kom, gauw aan iets prettigers denken. Morgen is het toch Kerstfeest. Reinie zal maar aan het Kindje gaan denken. Het Kindje in de kribbe.

‘O Kindeke klein, o Kindeke teer,

Uit hoge hemel daalt gij neer.

Verlaat uws Vaders heerlijk huis,

Wordt arm en hulp’loos, draagt een kruis . . .’

Dat deed Jezus voor ons.

‘Zoveel houdt hij van ons,’ denkt Reinie. ‘Hij heeft het heerlijk huis van zijn Vader verlaten. Dat was wel náár. Maar hij deed het toch. Zoveel houdt hij van mij.’

Hoor, Klaartje ligt te snikken van verdriet. Arme Klaartje.

‘Ik hou ook van Klaartje,’ denkt Reinie.

‘Maar Jezus verlaat zijn Vaders heerlijk huis voor mij. En ik . . .’

„O Heer Jezus,“ bidt Reinie ineens. „Ik wil niet! Ik wil het heerlijke huis van meester De Wit niet weggeven voor Klaartje!“

En Reinie bidt nog veel, veel meer. Ze zegt alles tegen Jezus. En heel langzaam-aan wordt het stil op de slaapzaal. Het wordt stil in Klaartjes bed. En het wordt stil in Reinies hart. Reinie brengt, net als de drie wijze Koningen uit het Oosten, een gróót geschenk aan het Kindje Jezus.

Toet-toet! Daar is de auto. Reinie heeft haar jas al aan, en daar gaat ze de voordeur uit. Maar ze rent niet naar meester toe. Ze loopt heel gewoon. En als meester het portier aan Reinies kant open doet, steekt ze alleen haar hoofd naar binnen.

„Meester,“ zegt Reinie, „mag Klaartje in mijn plaats bij u komen vandaag?“

Meester kijkt stomverbaasd naar Reinies rode hoofd. Dan klopt hij met zijn hand op de zitting van de bank.

„Kom er eens in,“ zegt hij. „Ga zitten, en vertel me eens alles.“

En daar voor het hek van ‘t Nest’, naast meester De Wit in de auto, vertelt Reinie van dokter Van Houte en het ziekenhuis en Klaartje.

„En ze kan alleen met een auto natuurlijk,“ zegt Reinie.

„En daarom dacht ik . . .“

Meester luistert rustig. En eindelijk zegt hij langzaam:

„Dat vind ik lief van je, Reinie.“ Hij zit even te denken. „Kom,“ zegt hij dan. „We zullen het aan juffrouw Annie vragen.“

Samen stappen ze uit, en samen gaan ze naar binnen.

En een poosje later staat Reinie met juffrouw Annie in de open voordeur een verlegen Klaartje na te wuiven, die wat onwennig naast meester De Wit in de auto zit.

„Je bent een lieve meid, Reinie,“ zegt juffrouw Annie. Net als wat de mééster zei. Maar Reinie denkt héél hard aan de drie Koningen met hun geschenken voor het Kindje Jezus. Als ze daar hard aan denkt, hoeft ze nèt niet te huilen. Want Reinie is ook een koningin, en ze heeft een gróót geschenk gebracht aan de kleine Jezus. Even mooi als goud, wierook en mirre.

Een kerstfeest bij meester De Wit heeft Reinie aan het kindje Jezus gegeven.

Als Reinie de schaal met kerstkransjes terugbrengt naar de grote keuken, gaat de telefoon in de gang. Juffrouw Annie neemt de hoorn op, en Reinie hoort:

„Ja, meneer De Wit . . . Ja hoor, ze loopt hier net in de gang. - Reinie, 't is voor jou. Je meester.”

Met een bonzend hart komt Reinie terug uit de keuken.

„O, Reinie,” zegt de meester aan de andere kant, „tante Willie heeft zo'n akelig grote kerstpudding gemaakt. En ze is bang dat we hem nóóit opkrijgen, als jij niet komt helpen. Ze zegt dat ik je beslist moet halen. Zou je willen, Reinie? . . . Hé, Reinie, ben je daar nog? Wat maak je gekke geluiden! Ik kom je halen, trek je jas maar vast aan!”

Tik. De verbinding is verbroken. En Reinie staat half te lachen en half te huilen. Juffrouw Annie slaat haar arm om Reinies schouder, en trekt haar een beetje tegen zich aan. En dan wordt het echt huilen! Die malle Reinie! Ze is ook zo blij, zo verschrikkelijk blij!

„Ziezo,” zegt juffrouw Annie. „Nou gauw je gezicht wassen en je aankleden, meid! Stel je voor, dat de meester moet wachten! En doe je best op de kerstpudding!”

Toet-toet! En daar holt Reinie naar het hek. Ze duikt de auto in, en vergeet haast te zwaaien naar juffrouw Annie, die lachend in de deur staat.

„Klaartje zal blij zijn dat je komt,” zegt meester, terwijl hij de auto laat optrekken. „Ze is voor het eerst bij ons, zie je. Ik denk dat ze het veel leuker vindt met jou samen.”

Tante Willie doet open.

„Fijn dat je er bent, Reinie!” zegt ze, en Reinie krijgt een zoen. En ze geeft er zomaar een terug ook!

Dan komen de hummels de gang in.

„We hebben een vogeltje in de kerstboom!”

„En een engel!”

Klaartjes ogen schitteren, als Reinie binnenkomt met aan elke hand een van de tweelingen.

't Wordt een heerlijk Kerstfeest. En als de kaarsjes branden, zingen ze van 'Nu zijt wellekome' en van 'De heilige drie Koningen' en van 'O Kindeke klein, o Kindeke teer', terwijl de hummels naar de kerstboom kijken.

De glans van de kaarsjes schijnt in hun ogen.